

V této práci jsem načrtla hlavní body a problémy slovesné kategorie vidu, její realizace a jejích funkcí ve starořečtině. Vycházela jsem z definice kategorie vidu, jak ji podává obecná lingvistika, nikoliv primárně z klasicko-filologického přístupu. Domnívám se, že tento přístup může být přínosný pro gramatiku starořečtiny, neboť dovoluje nahlížet jazykové jevy z nového úhlu pohledu.

Vidový systém ve starořečtině má rysy společné se současnými neslovanskými indoevropskými jazyky i rysy společné se specifickým vidovým systémem slovanským. Stejně jako např. v angličtině či francouzštině se ve starořečtině vidová opozice imperfektivní : perfektivní realizuje v indikativu pouze na úrovni minulého času (opozice indikativních forem imperfekta a aoristu). Vidová opozice se však uplatňuje i v modálních a nominálních formách slovesa, podobně jako ve slovanských jazycích. Vid v řečtině totiž nevyjadřují samotné slovesné tvary (jako v angličtině a francouzštině), ale slovesné kmeny (přezentní, aoristový, perfekta). Ve slovanštině tak vid pronikl hlouběji do slovesného systému, slovesa vytvářejí vidové dvojice a v indikativu je vid uplatňován nejen na úrovni minulého času, ale i na úrovni času budoucího. Řecké futurum je narozdíl od slovanského vidově neutrální. V kapitole 2.5.3. jsme se podrobněji zabývali problematikou pasivního futura. Ukázali jsme, že pasivní futurum může vyjadřovat vid perfektivní i imperfektivní. Vzhledem k tomu, že je odvozeno od kmene aoristu, obsahuje perfektivní významový odstín, který může být v některých kontextech uplatněn (např. v kontrastu ke kmeni perfekta).